

Med en bok på ett café en regnig sommardag

Han vinkade frenetiskt till sina barn. De små händerna virvlade runt bakom solskydden, de vinkade lika intensivt som han. Två veckor hade flugit fram, två härliga semesterveckor med barnen... och nu var de över. Tiden går för fort när man mår bra!

- Hej då, Alice! Hej då, Liam! Hej då, Agnes! ropade han och vinkade med hela sin själ.

När bilen hade kommit utom synhåll torkade han diskret tårarna ur ögonvrån, *himmel* vad han skulle sakna dem!

Långsamt gick han in till den trånga lägenheten, stannade till en stund och såg på förödelsen. Tre ungar och en vuxen på 80 kvadrat, det kan inte bli annat än kaos! Med en suck började han plocka undan; pyttesmå strumpor i tvättkorgen, sagoböcker i hyllan, nattens vattenglas i diskhon... Emellanåt fick han sätta sig ner, dricka lite vatten och gråta lite till. Han önskade att han kunde få fler semesterveckor, men Arbetsförmedlingen har sin policy: inget arbete – ingen semester. Det var på nåder han hade tjatat till sig de två veckor som just hade försvunnit till dåtid. Nu fick han snällt infinna sig i Arbetsförmedlingens lokaler varje morgon klockan nio prick, annars fick han ingen ersättning.

Efter att ha packat ihop madrasserna som barnen hade sovit på och tryckt in dem i den alltför trånga klädkammaren, drog han fram som en tromb med dammsugaren. Sedan sprang han ner och bokade tid i tvättstugan; klädhögen som ungarna lämnat efter sig var enorm och sprängfylld med sand. Inte konstigt, förresten, de flesta dagarna hade de tillbringat på stranden, det mest exklusiva nöje han hade haft råd med. Men han hade tagit med ungarna till stan, gått på museum och unnat allihop en stor strut med mjukglass. Det hade varit ett avbrott från badandet och alla sandfyllda mackor de haft med till lunch och mellanmål på stranden.

När Lotta hade hämtat "sina änglar" hade han gett henne ett snett leende och sagt att "Det är bruna änglar du får tillbaka". Hon hade bara gett honom ett iskallt "Har du smort dem ordentligt?" till svar och han hade svält alla vidare försök till att lätta stämningen med sin före detta hustru.

Då lägenheten var någorlunda återställd behövde han själv en återställare, om inte annat för att döva tomheten som alltid infann sig när barnen åkte hem. Han hällde upp en rejäl single malt och funderade en stund på ordet "hem". Varför sa han att kidsen skulle åka *hem* när de skulle till Lotta? Det här var väl också deras hem, även om det bara var på deltid?! Han svepte det sista av whiskyn och hällde genast upp en till. Efter den fjärde slocknade han i soffan till en barmhärtig eftermiddagsvila.

När han vaknade hade solen börjat sjunka. Han var snustorr i munnen och han förbannade sig själv för att han försökte bota saknad med whisky. Men lägenheten var ren! Däremot hade han själv fortfarande saltvatten i skinnet och sand mellan tårna efter dagens avslutningsdopp i havet. Han tänkte en stund på kidsen och kände vemodet i ögonvrån. ”Skärp dig nu, för fan” sa han till sig själv och reste sig upp. Efter en viss tvekan kände han att han var lite hungrig, så han gick ut i köket och satte på kaffe. Medan kaffet rann ner tog han en snabb men intensiv dusch, skrubbade bort saltvatten och saknad med den vassa sidan på badsvampen.

Med en handduk runt höfterna gick han ut i köket och bredde sig några mackor, gjorde slut på de sista grönsakerna som han köpt hem för barnens skull. Med kaffe och mackor i ena handen och veckans postskörd i den andra gick han ut på balkongen. Den vette åt väster och gav en behaglig kvällssol, så här efter ännu en varm dag. När mackorna och posten var avverkad hämtade han mer kaffe och satte sig sedan för att se solnedgången.

Han tänkte på de senaste veckorna, hur roligt det hade varit att få ha barnen hos sig. Han skrattade till när det slog honom att han inte ens hade unnat sig att titta på en enda brud på stranden, bara ägnat sig åt barnen. ”*Det* skulle Lotta vetat” tänkte han, hon som hade flyttat ihop med en ny man bara några månader efter deras separation. Det avgjorde saken! I morgon skulle han egentligen infinna sig på Arbetsförmedlingen – klockan nio prick – men det kunde de fanimej glömma! ”Jag sjukanmäler mig”, tänkte han. Man är väl inte mer än människa; en enda dag ensam på stranden, åtminstone för att kolla lite på bikiniklädda rumpor! Han hade ju faktiskt prioriterat barnen i två veckor, lagt alla sina sinnen på dem och deras behov. Nej, en enda dag kunde han väl ljuga. Ja, så fick det bli!

Ivrig över sin idé, aningen upprorisk mot Arbetsförmedlingen och ex-hustrun och nästan hela världen, förberedde han morgondagen. Han packade en väska med den sista rena handduken, ett par muggar (man vet ju aldrig, kanske blir det tillfälle att bjuda en snygging på en kopp), ett par extra badbyxor...hmm, en bok också, det skadar ju inte att verka lite intellektuell. Därefter gjorde han ett par mackor att ta med (typiskt att alla grönsakerna gick åt till kvällsmaten) och satte en flaska vatten i kylan.

För att slippa ljuga någon i örat ringde han in sin sjukanmälan på Arbetsförmedlingens telefonsvarare, det kändes lite lättare att ljuga för en automatisk röst än en levande. Han kände sig upprymd, nästan som om han skulle gå på krogen eller så. Det var längesedan han hade gjort det också, men nu var det högsommar och han skulle istället få chansen att kolla på bikiniklädda brudar – inte illa för en måndag! Med en snabb genomgång av vad han behövde ha med sig – allt klart – skyndade han sig att borsta tänderna och kasta sig i säng. Imorgon, tänkte han innan han försvann i drömmarna, i morgon!

Han vaknade med ett ryck, larmet på den gamla klockradion tjöt som en höststorm. Sömnigt sträckte han ut handen och slog av oljudet. Han låg kvar en stund, kände, tänkte... ja visst, han skulle ju ha en ensam dag på stranden! Med ivriga rörelser snärjde han sig ut från lakanet som han i sömnen virat in sig i, tog ett panterhopp ur sängen, drog upp rullgardinen med ett smäck...

Han gnuggade sig i ögonen, det var fan inte sant! Ute fanns ingen högsommarsol, inga kvittrande fåglar, inga yrvakna ungar på morgonäventyr. Bara regn! Grått och tungt slog enorma regndroppar mot fönstret, gjorde världen suddig och även hans vision om bikiniklädda rumpor blev suddig i vattenilarna på fönsterglasat. Jaha, det var det!

Vad skulle han nu göra? Han hade ju redan anmält att han inte skulle komma till Arbetsförmedlingen och alla hans polare var på semester, antingen med familjen eller på ungarlsemester. Han blängde på den packade strandväskan och i sin besvikelse sparkade han till den. Innehållet rasade ut på golvet och boken han packat lade sig uppslagen som om den vädjade "läs mig, läs mig ändå". Han kliade sig i huvudet, tänkte att han hade ju hela dagen för sig själv redan. Tveksamt plockade han upp boken, synade den lite närmare. Det var något han fått i present en gång, när en polare tyckte att han läste för lite "seriösa saker". Titeln var "Mason & Dixon", författaren ingen han någonsin hört talas om. Men att Mason och Dixon var med och ritade gränser till Delaware i USA, *det* visste han! Tja, man kunde ju kika lite. Han sneglade ut i det gråa där ute, rös till lite. Säkert behövde jorden lite regn, det hade varit tre veckors sol och regnet försvann så snabbt ner i den törstiga jorden att det knappt var blött på marken. "Men *jag* behöver inget regn, jag behöver sol och snygga rumpor att titta på" tänkte han och vältrade sig en stund i självömkan. Han kastade en blick på boken igen, tänkte att här ska jag inte bli liggande och läsa under min egen dag! Så han kastade i sig lite kaffe och en av de bredda mackorna från kylan, drog på sig jeans och skjorta, gympaskor och regnjacka och gav sig ut i regnet, med boken väl invirad i en plastpåse.

Han var nästan ensam vid busshållplatsen, folk hade väl i allmänhet börjat jobba nu. Eller så var de på semester någon annanstans, där inte regnet öste ner över torra marker och trötta singlar som han själv. Ett ögonblick unnade han sig att vara bitter och avundsjuk, sen skakade han av sig det och tänkte att en stor latte och en "seriös bok" inte var helt fel det heller.

Fyra personer satt på bussen, förutom han själv, bland dem en yngre kvinna med otroligt snygga ben men med en rumpa som vällde ut över sätet. Han fnissade för sig själv; snacka om desperat som kollar på brudar i bussen! Istället vände han uppmärksamheten utåt, mot åkrarna

de passerade och korna som skulade i hagarna. Han kände sig upprorisk som trotsade reglerna för arbetslösa, samtidigt kände han sig harmonisk och lugn. Kanske för att han kände sig fri, om det så bara var för en dag.

En kvart senare klev han av bussen och hade inte så mycket annat i tankarna än en kaffe latte och wienerbröd. Det kostade, förstås, särskilt här i stan, men det fick vara värt det. Regnet tycktes inte ge sig än på länge; de antracitgråa skyarna låg som ett lock över staden och det stänkte kaskader av vatten från framskyndande bilar. Han gick långt in på trottoaren för att slippa bli dränkt i det smutsiga gatuvattnet, som sökte upp alla fotgängare som var dumdristiga nog att gå nära gatan.

Det var inte så ofta han var i stan, än mindre gick på café. Han hade inte en aning om var han skulle gå, vilket som var så där lagom mysigt och inte för dyrt. Så han strosade en stund, fick några undrande blickar från dem som gömde sig under paraplyer. Han måste se ut som en dränkt katt vid det här laget! Och då, just då, fick han syn på ett café som påminde om hans barndoms konditorier. Det såg inte så glassigt och ultramodernt ut, så han bestämde sig för att gå in. En äldre man med gammaldags bagarmössa stod bakom disken, ”Vad får det lov att vara?” och ”Behåll växeln!” byttes med ömsesidig vänlighet. Han fick sitt kaffe och sitt wienerbröd och valde ett bord längst in mot väggen, men vid fönstret och utsikten där.

Efter några klunkar av kaffet (det smakade som mormors hemkokta) och ett par rejäla bett på wienerbrödet lutade han sig tillbaka och tog ut boken från plastpåsen. Han började läsa, det var märkligt skrivet och när han läst första sidan fyra gånger utan att ha fått något grepp om vad det egentligen stod, återvände han till resten av sitt wienerbröd.

- Det är ingen idé att du fortsätter läsa, den är omöjlig att orka igenom! sa en röst.

Han tittade upp mot rösten och höll nästan på att sätta kakan i halsen. Där stod en ängel!

Åtminstone liknade hon det, trots att hennes hår ännu droppade av regnet utifrån. Hon log och han tänkte att ”nu kom solen fram där ute”.

- Höh? sa han och kände sig lika fånig som han lät. Hon skrattade och han blev varm.

- Den är så dryg, du borde läsa något roligare, sa hon och han kunde inget göra än att stirra på glittret i hennes ögon.

- Får jag sitta här? frågade hon sen och pekade på stolen mitt emot honom.

Och han tänkte, att det var en himla tur att han hade bestämt sig för att läsa en bok idag, på ett café en regnig sommardag som den här.